

"הריני גוזר, שיִרְדוּ עֲכָשׁוּ גִשְׁמִים!"

המעשה הבא אַרַע בְּאַחַד מְלִילוֹת הַשָּׁבֶת הַחֲרָפִיִּים, כְּאִשֶּׁר הָרַב עָשָׂה אֶת דְּרָכָו בְּלִילֵי מִקְרָבָיו, מִבֵּיתוֹ שֶׁבְּשִׁכְנוֹת קִרְיַת מִשָּׁה, לְבֵית הַכִּנְסֶת עֶדָס, לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׁירַת הַבִּקְשׁוֹת.

קִדָּם צֵאתוֹ שֶׁל הָרַב אֶת הַבֵּית, יִרְדּוּ גִשְׁמִים עֲזִים. אוֹלָם אֵךְ יֵצֵא הָרַב מִן הַבֵּינוֹ, חֲדָלוּ הַגִּשְׁמִים מִלָּרֶדֶת. הָרַב עָשָׂה אֶת הַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה בְּנַחַת וּבְשִׁלּוֹה.

שִׁירַת הַבִּקְשׁוֹת בְּבֵית הַכִּנְסֶת עֶדָס הִתְאַרְכָּה בְּטוֹב וּבִנְעִימִים, וְכִאֲשֶׁר פָּנָה הָרַב לְשׁוּב לְבֵיתוֹ, שׁוּב יִרְדּוּ גִשְׁמִים עֲזִים. אוֹלָם רָאָה זֶה פֶּלֶא, אֵךְ יֵצֵא הָרַב מִפֶּתַח בֵּית הַכִּנְסֶת, חֲדָלוּ הַגִּשְׁמִים מִלָּרֶדֶת.

מִלִּיּוֹ שֶׁל הָרַב הִשְׁתוֹמְמוּ. "כְּבוֹד הָרַב" הֵעִיר אֶחָד מֵהֶם, "מִן הַשָּׁמַיִם שׁוֹמְרִים עַל הָרַב, שְׁלֹא יִתְרַטֵּב בְּגִשְׁמִים...".

"אֵכֵן" נִעְנֶה אַחֵר, "גַּם בְּדֶרֶךְ הַלּוֹךְ, לִפְנֵי שֶׁהָרַב יֵצֵא מִהַבֵּית, יִרְדּוּ גִשְׁמִים סוֹעֲרִים, וּמִיָּד כִּשְׁהָרַב יֵצֵא מִהַבֵּית, פָּסְקוּ הַגִּשְׁמִים! כְּמוֹכֵן, בְּגִלְל הָרַב הַפְּסִיק הַגִּשְׁמִים לָרֶדֶת...".

"הֲאֵמָנָם?! תִּמָּה הָרַב, "עַם יִשְׂרָאֵל זָקִיק לְגִשְׁמִים, וְאַתֶּם חוֹשְׁבִים שֶׁבְּגִלְלִי נִעָצַר הַגִּשְׁמִים?"

"אִם הַדָּבָר תִּלּוֹי בִּי" אָמַר הָרַב, "הַרְיִנִי גּוֹזֵר, שֶׁעֲכָשׁוּ יִרְדּוּ גִשְׁמִים!"

בְּאוֹתוֹ הָרֶגַע נִבְקְעוּ אֲרָבוֹת הַשָּׁמַיִם, וְגִשְׁמִים סוֹחֵף הִחֵל לָרֶדֶת. הִיָּה זֶה גִשְׁמִים עַז בְּמִיָּחָד, שֶׁהִרְטִיב אֶת כָּלָם, וְגַם אֶת הָרַב, עַד לִשְׁד עֲצֻמוֹתֵיהֶם...

אֶת הַדֶּרֶךְ חֲזֹר עָשׂוּ הָרַב וּמִלִּיּוֹ תַּחַת הַגִּשְׁמִים הָעֵז...

לְאַחַר שֶׁהָרַב הִגִּיעַ לְבֵיתוֹ וְהִחְלִיף אֶת בְּגָדָיו, פָּנָה אֵלָיו אֶחָד מִכְּנֵי הַבֵּית וְשָׁאַל: "כְּבוֹד הָרַב, הֲלֹא כְּאִשֶּׁר הָיִינוּ עִם הָרַב בְּאַנְגְלִיָּה, הִצִּיעַ אֶחָד מֵאֵתְנוּ לָרַב לִלְכֹּת לְבֵית הַכִּנְסֶת בְּחִלְפָה רְגִילָה וְלֹא בְּגִלְמַת הָרָאשׁוֹן לְצִיּוֹן, מִחֲשָׁשׁ שֶׁמֶא יִרְדּוּ גִשְׁמִים, וְהָרַב בָּטַל אֶת הַדְּבָרִים בְּמַחֲי יָד, וְהִלָּךְ עִם הַגִּלְמָה וְלֹא יִרְדּוּ גִשְׁמִים. אִם כֵּן, מִדּוּעַ כָּאֵן הָרַב לֹא הִסְכִּים, שֶׁמֶן הַשָּׁמַיִם יַעֲשׂוּ הַפּוֹגָה בְּגִשְׁמִים עֲבוּרִי?"

חִיּוֹךְ עָלָה עַל פָּנָיו שֶׁל הָרַב. הוּא הִזְכִּיר לָבֵן בֵּיתוֹ אֶת תְּפִלָּתוֹ שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁלֹּא תִכְנֹס לִפְנֵי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ תְּפִלַּת עוֹבְרֵי דְרָכִים הַמְּבַקְשִׁים שְׁלֹא יִרְדּוּ גִשְׁמִים וְיִפְרִיעוּ בְּדֶרֶכָם.

"תפלתו של הכהן הגדול" הסביר הרב בחיור, "התייחסה בודאי ליושבי ארץ ישראל! ליושבי חוץ לארץ, איננו דואגים לגשם..."